

Afstemning

Lovforslaget vedtoges med 60 stemmer (S, SF, RV, EL og CD) mod 45 (V, KF, FP og DF).

Anden næstformand (Henning Grove):

Lovforslaget vil nu blive sendt til statsministeren.

Den næste sag på dagsordenen var:

5) Tredje behandling af lovforslag nr. L 178: Forslag til lov om ændring af retsplejeloven. (Hurtigere behandling af civile sager m.v.). Af justitsministeren (Frank Jensen). (Fremsat 27/2 97. Første behandling 18/3 97. Betænkning 13/5 97. Anden behandling 21/5 97).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til forhandling.

Ingen bad om ordet.

Afstemning

Lovforslaget vedtoges enstemmigt med 104 stemmer.

Anden næstformand (Henning Grove):

Lovforslaget vil nu blive sendt til statsministeren.

Den næste sag på dagsordenen var:

6) Tredje behandling af lovforslag nr. L 215: Forslag til lov om ændring af lov om udlevering af lovovertrædere. (Gennemførelse af EU-udleveringskonventionen). Af justitsministeren (Frank Jensen) (Fremsat 3/4 97. Første behandling 15/4 97. Betænkning 20/5 97. Anden behandling 22/5 97).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling**Søren Søndergaard** (EL):

Jeg skal bare lige af hensyn til referatet konstatere, at også her er der forskellige organisationer, som arbejder med humanitære og menneskeretlige spørgsmål, såsom Amnesty International, som er alvorligt kritiske og nervøse for den udvikling, man laver.

Jeg synes bare, det skal med i referatet. Jeg tror ikke, det har nogen som helst indflydelse på, hvordan flertallet vil stemme.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslaget vedtoges med 91 stemmer (S, V, KF, RV, FP, CD og DF) mod 14 (SF og EL).

Anden næstformand (Henning Grove):

Lovforslaget vil nu blive sendt til statsministeren.

Den næste sag på dagsordenen var:

7) Tredje behandling af lovforslag nr. L 65: Forslag til lov om forbud mod omskæring af kvinder.

Af Lene Espersen (KF), Jan Kørpe Christensen (FP), Pia Kjærsgaard (DF) og Jacob Haugaard (UP).

(Fremsat 14/11 96. Første behandling 6/12 96. Betænkning 6/5 97. Anden behandling 16/5 97. Tillægsbetænkning 22/5 97).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Arne Melchior (CD):

Det skal blive ganske kort. Først vil jeg på ny gøre opmærksom på, at titlen på dette lovforslag er misvisende, når den taler om omskæring af kvinder. Jeg har set på forskellige ministeriers notater, at man bruger samme udtryk. Det kan jeg godt forstå, når nu lovforslaget hedder sådan, men jeg vil bare have sagt igen, at der i virkeligheden er tale om en bortskæring og ikke omskærelse. Men jeg kan høre, at det ikke lyder så godt med bortskæring af kvinder. Det vil jeg selvfølgelig meget nødig have mig frabedt, så jeg vil bare for en ordens skyld gøre opmærksom på, at der her er et sprogligt problem.

Den afgørende grund til, at jeg har bedt om ordet, er, at jeg så sent som i morges i Radioavisen hørte sagen omtalt. Der blev det i et af journalistens spørgsmål klart sagt, at denne form for bæren sig ad har religiøse motiver. Og jeg ved, at disse operationer, eller hvad vi skal kalde dem, disse bortskærelser, i store dele af befolkningen betragtes som et udslag af Koranens lære og altså den muslimske tro.

Og derfor finder jeg, det er vigtigt, når det sådan siges i radioen, at der er religiøse motiver, atter at oplyse om, at det altså ikke er tilfældet. Jeg er ikke talsmand for muslimerne, men det skal dog vides så langt ud som muligt, at der ingen grund er til at overfalde muslimer eller belyve Koranens regler ved at påstå, at det er noget, de laver.

I de lande, hvor det er skik og brug med disse væmmelige ting, er det mennesker af adskillige konfessioner, der benytter sig af det, og det har altså ikke noget med den ene eller den anden tros lære at gøre. Jeg synes, at det er på sin plads, at det bliver sagt utvetydigt.

Lene Espersen (KF):

Til hr. Arne Melchior, som beklagede, at man brugte ordvalget omskæring, må jeg sige, at det er det ord, som dansk sprogbrug har valgt at kalde den metode, som man benytter.

Men hvis hr. Arne Melchior læste selve lovforslaget, så vil hr. Arne Melchior kunne læse, hvad det drejer sig om. Det drejer sig om: »at den, som udfører et indgreb i en kvindes kønsorganer med forsæt til at skade kønsorganet eller påføre de varige forandringer (omskæring), straffes med fængsel i indtil fire år«, så der er altså ikke her tale om, at man på nogen som helst måde kan misfortolke, hvad det her lovforslag handler om.

Jeg må så sige, at det er med beklagelse, at jeg må se her ved tredjebehandlingen, at lovforslaget ikke vil blive vedtaget.

Under andenbehandlingen fik vi meget klart frem fra justitsministeren, at vi i dag har et hul i dansk lovgivning, idet det er tilladt for forældre at tage deres små piger til udlandet for at få denne her grusomme lemlæstelse foretaget. Og jeg må sige, at jeg synes, det er meget beklageligt, at vi ikke kan få lukket det hul i dansk lovgivning, men vi må jo afvente justitsministerens redegørelse, som kommer i næste folketings-samling, og så se, om vi ikke kan få lukket for denne her praksis én gang for alle.

Formanden:

Så er det hr. Holger Graversen, fru Pia Kjærsgaard og hr. Arne Melchior.

Holger Graversen (S):

Først tak til hr. Melchior for præciseringen af det med, om det er religiøst eller ej.

Jeg havde håbet, at vi i dag kunne undgå endnu en følelsesladet debat om et problem, som vi jo alle, jeg understreger alle her i salen er enige om ikke kan forsvares, og som er modbydeligt. Det er en lemlæstelse.

Jeg tvivler desværre på, at det er af hensyn til sagen og sagens alvor, at man nu tager den på igen og kommer på talerstolen. Sagen er jo den, at den burde være trukket her før tredjebehandlingen, fordi ministeren har lovet at komme med en redegørelse om sagen. Og fru Espersen vidste udmærket godt, at det ikke kunne vedtages her ved tredjebehandlingen.

Det er ulovligt at få foretaget det her i Danmark.

Alle indvandrergrupper får besked om, at det er ulovligt i Danmark, og vi mener, at der gives en god oplysning, og det er det bedste at prøve at påvirke på den måde. Det, der er problemet, er straffelovens § 7 om dobbelt strafbarhed. Det er et princip, som har både fordele og ulemper i den forbindelse. Hvis det er ulovligt i de lande, hvor omskæringen foregår, ja, så kan det også straffes, når vedkommendes forældre kommer tilbage til Danmark.

Det, ministeriet gerne vil undersøge nærmere, er derfor, i hvilke lande, hvor man får det foretaget, det er ulovligt. Det er vi nemlig i tvivl om. Er der overhovedet nogen lande, hvor det er lovligt at få det gjort? Det tyder det desværre på, men det er det, vi mangler en redegørelse for.

(Kort bemærkning).

Pia Kjærsgaard (DF):

Dansk Folkeparti synes, det er meget, meget trist, at det her forslag ikke kan blive vedtaget i dag ved sidstebehandlingen.

Jeg må nok sige, det er trist, hvis der er andre, der i lighed med hr. Melchior alene kan forholde sig til titlen på det her lovforslag og af den grund ikke kan stemme for det og samtidig understrege, at det ikke har noget med religiøse motiver at gøre. Det synes jeg ærlig talt er trist at høre på.

Og må jeg så sige til hr. Holger Graversen fra Socialdemokratiet, at hverken han eller andre skal drage nogen tvivl om, hvorfor Dansk Folkeparti er med på det her forslag. Jeg synes, der var en meget trist antydning i hr. Holger Graversens ordførertale. Og det burde hr. Holger Graversen faktisk forsøge at holde sig for god til i denne debat og i stedet for tage sig sammen til at stemme for forslaget.

Så skal der slet ikke være tvivl om, at Dansk Folkeparti også vil være meget opmærksom på justitsministerens redegørelse, som var det, vi fik ud af det her, og desværre ikke meget andet.

(Kort bemærkning).

Arne Melchior (CD):

Fru Pia Kjærsgaard siger, at det, jeg sagde, gør hende trist. Det er trist at tænke på. Det kan ikke ødelægge min dag, hvis fru Pia Kjærsgaard i denne forbindelse har det trist.

Det er totalt usandt, når fru Pia Kjærsgaard antyder, at CD kun stemmer nej af de grunde, jeg har sagt i min korte tale her i dag. Ved førstebehandlingen, ved andenbehandlingen og i betænkningen står der udtrykkelig, hvorfor vi siger nej til forslaget. Og hvis fru Pia Kjærsgaard ville lukke øjne og ører op, så vidste hun det også godt.

Så vil jeg sige til fru Lene Espersen, at jeg er helt opmærksom på, at motiverne er gode nok, og jeg kender bemærkningerne. Jeg tillod mig bare at gøre opmærksom på, at det ord, vi ganske rigtig alment bruger, i nogen grad er misvisende og afledende.

Så er jeg uenig med fru Lene Espersen i, at der er hul i loven. Hun sagde, at det er tilladt at gøre sådan og sådan og sådan. Nej, det er ikke tilladt. Det står der ingen steder. Det er bare ikke forbudt. Det kan ikke forbydes af grunde, som justitsministeren ved andenbehandlingen meget udførligt og meget velforberejdet og dygtigt redegjorde for. Det er ikke tilladt; det er ikke forbudt. Det er noget helt andet.

(Kort bemærkning).

Lene Espersen (KF):

Lige først til hr. Arne Melchior. Det, der jo lige præcis er problemet, er jo, at der er et hul i lovgivningen. Om man kalder det forbud eller tilladelse, er jo sådan set lige meget. Det, det drejer sig om, er, at forældre ikke bliver straffet, hvis de tager deres børn med til visse lande og får det her foretaget. Det er den problemstilling, vi forsøger at tage højde for med lovforslaget. Så det er sådan set det, hele sagen drejer sig om.

Til hr. Holger Graversen må jeg så sige, at jeg synes, det er en underlig holdning, Socialdemokratiet har til den her sag. Man vil undgå en debat, og så antyder man af hensyn til sagens alvor, at vi ikke skal gøre noget som helst ved det. Jeg må bare sige belært af erfaringerne fra Folketingets behandling af sagen de sidste 2 år, at det er helt reelt at kræve, at det her lovforslag kommer til tredjebehandling.

Allerede for over 1 år siden, da vi havde en lignende debat omkring et beslutningsforslag, blev Retsudvalget lovet, at ministeren ville tage hånd om sagen i den her folketingssamling. Den går vi ud af om 2 dage, og ministeren har fortsat ikke foretaget sig noget.

Derfor føler jeg, at det er korrekt, at den danske befolkning bliver gjort opmærksom på, hvordan partierne stiller sig i denne sag, for Justitsministeriet har haft 2 år til at forholde sig til sagen.

(Kort bemærkning).

Jan Køpke Christensen (FP):

Der skal ikke herske nogen tvivl om, at Fremskridtspartiet mener – det vil jeg gerne sige til hr. Holger Graversen – at det forslag, der ligger her fra bl.a. Fremskridtspartiet, Dansk Folkeparti og også Venstre og Det Konservative Folkeparti, absolut er følelsesladet.

Jeg synes, at det er en helt naturlig ting, at der er følelser med i denne her debat. Jeg forstår slet ikke, at man fra Socialdemokratiets side er kedede af, at der er følelser med i en så vigtig debat om det forslag, der foreligger i dag.

Det er og bliver en direkte svinsk behandling, man påfører småpiger, og det er endnu mere rystende, synes jeg, at høre det sædvanlige fra regeringens side, når forslaget er fremsat her i Tinget den 14. november 1996. Ministeren vil lave en redegørelse for at finde ud af, i hvilke lande det eventuelt er lovligt. Det har man kunnet gøre fra den 14. november 1996. Man burde for længst have været færdige. Jeg synes, det er

rystende, at man tager det så lemfældigt og så let fra Socialdemokratiets side i forhold til de piger, det her går ud over.

(Kort bemærkning).

Holger Graversen (S):

Det kommer overhovedet ikke bag på mig, at den sidste ordfører forsøger at score nogle billige point ved at fastholde debatten.

Vi har sagt, og det var det, jeg forsøgte at sige i første omgang, at forslaget burde være trukket tilbage inden en ny følelsesladet omgang, der ikke tjener noget som helst andet formål end at prøve at profilere sig over for befolkningen på et ulykkeligt problem, som vi jo alle sammen gerne vil bekæmpe.

Regeringen forsøger at gøre det og har gjort det. Men når ministeren har lovet en redegørelse om problemet og vi også i Socialdemokratiet har sagt, at vi er klar til derefter at overveje, om vi skal ændre på § 7 på det område her, om ikke andet så for en god signalvirkning, kan vi ikke se nogen begrundelse for at fastholde forslaget. Men vi vil selvfølgelig gøre alt, hvad vi kan for at bekæmpe det problem.

Justitsministeren (Frank Jensen):

Omskæring af pigebørn, omskæring af kvinder er modbydelig. Det er strafbart, og det bliver straffet ifølge den danske straffelovs § 245, stk. 2, og man kan få fængsel op til 4 år og under skærpende omstændigheder op til 8 år ifølge den danske straffelov. Og der bliver straffet, hvis det foregår her i landet, og der bliver straffet, hvis det foregår i udlandet.

Så er der, som flere ordførere har peget på, det dobbelte strafbarhedsprincip, og det betyder, at hvis det er straffrit i det land, hvor det bliver foretaget, så følger det af det dobbelte strafbarhedsprincip, at så kan man ikke efterfølgende blive straffet for det i et andet land.

Vi har i dag ikke mulighed for at sige, hvor det her er straffrit, og det er baggrunden for, at jeg og regeringen under behandlingen af dette lovforslag har sagt, at vi er fuldstændig enige i, at kampen mod omskæring af kvinder skal skærpes. Det har regeringen taget initiativ til. Der har været nedsat en arbejdsgruppe under Sundhedsministeriet. Der er kommet en lang række forslag til, hvordan man kan skærpe kampen mod omskæring af pigebørn. Dem, der foretager det, kan straffes for det med fængsel efter den grove voldsparagraf i straffelovens § 245.

Jeg forstår, at der i hvert fald er to medlemmer af partiet Venstres gruppe, der også i tilrådsbetænkningen har erklæret, at de ikke kan støtte det her forslag, og det hænger jo sammen med, at det bryder med det dobbelte strafbarhedsprincip. Det er jo det, forslaget her drejer sig om, nemlig at man kan straffes her i landet for noget, man har foretaget i et land, hvor det er straffrit.

Jeg har ved andenbehandlingen redegjort for, hvad en generel ophævelse af det dobbelte strafbarhedsprincip vil medføre, og jeg er glad for, at medlemmerne her i Tinget er enige i, at det kan man ikke gøre. Skal vi gøre det i nogle enkelte tilfælde, så skal vi have gjort os klart, hvad konsekvenserne af det er.

Det er baggrunden for, at jeg over for forslagsstillerne har foreslået, at vi kunne afgive en beretning på det her forslag, hvor også regeringen vil tilkendegive, at vi er enige i, at kampen skal styrkes. Vi vil nu hen over sommeren undersøge, hvilke yderligere skridt og midler vi kunne tage i anvendelse, og om spørgsmålet om ophævelse af det dobbelte strafbarhedsprincip skulle vige i denne sag. Men det er ikke noget, regeringen ønsker at gøre med et fingerknips. Vi ønsker faktisk at kunne dokumentere konsekvenserne af det over for Folketinget.

Jeg er fuldstændig enig, regeringen er fuldstændig enig med forslagsstillerne i, at der skal ske en skærpelse af kampen mod omskæring af pigebørn.

Formanden:

Så er det hr. Kjøpke Christensen for en kort bemærkning, og så skal vi hurtigt videre til fru Margrete Auken som ordfører.

(Kort bemærkning).

Jan Kjøpke Christensen (FP):

Det er jo flot, at regeringen er enig med forslagsstillerne i, at der skal ske en skærpelse på det her område, men jeg mener helt klart, at det må betegnes som rent nøl fra regeringens side.

Der er gået et halvt år, siden forslaget blev fremsat, og det har klart været fremme i medierne, at det ville komme. Vi har også haft en debat her på Christiansborg i Fællessalen om det her emne, så det er jo ikke noget, der kan komme bag på justitsministeren. Justitsministeren kender til problemet, har ikke gjort noget, har nølet i det. Det kan ikke være rigtigt, at det skal tage et halvt år f.eks., som hr. Holger Graversen sagde, for at finde ud af, i hvilke lande det eventuelt er lovligt.

Derfor vil jeg godt have, at ministeren her klart meddeler, at der nu sker en virkelig fremme af det spørgsmål og man hurtigst muligt vil finde en afklaring, således at vi i det nye folketingsår som et af de første punkter kan få en afklaring og en skærpe af det.

Så vil jeg sige til hr. Graversen med hensyn til billige point, at hvis det her kan være med til, at forslagsstillerne kan få et flertal efter næste valg, så gør det ikke noget. Alle point er lige vigtige, og alle stemmer er lige vigtige. Og hvis det kan være medvirkende til et flertal, så synes jeg, det er alle tiders. Så kald det, hvad man vil fra Socialdemokratiets side. Fremskridtspartiet vil ikke være med til overgreb på de småpiger.

Margrete Auken (SF):

Jeg hørte også Radioavis i morges, så jeg kan en gang imellem godt forstå, hvorfor det kan være svært for indvandrerne at finde ud af, hvad der er lovligt, og hvad der er ulovligt, når man hører, hvordan diskussionen går her. Nogle kunne måske oven i købet få den opfattelse, at det var tilladt, hvad det jo ikke er. Og det, der ikke er tilladt, det er forbudt.

Jeg ved ikke, om man kan huske, at der engang var en sag, hvor folk havde svært ved at forstå, om det, der ikke var lovligt, så var ulovligt. Det er ulovligt, hvis det ikke er lovligt.

Jeg tror, det er tosset at så splid os imellem, for der er ingen herinde, der ikke mener, at det er skrækeligt. Der er ingen herinde, der ikke mener, at det skal stoppes, ingen! Det, vi diskuterer med hinanden, er, hvordan vi får det stoppet på en sådan måde, at vi ikke gør mere skade end gavn. Det er det, vi diskuterer. Og jeg er meget ked af, at vi ikke lavede en beretning, for nogle gange har en beretning været betydelig mere egnet til at få lagt nogle principper og mål, så man kan sige: Hvordan kommer vi videre med den her sag?

Det, der jo kan ske nu, er, at der går et signal ud fra dette hus om, at det nok er lidt tilladt. Og det synes jeg er en utrolig klodset måde at lande på. Det kan ikke nytte noget, man bare over hals og hoved siger, når det drejer sig om børn: Nu skal vi ud at markere os. Der er ingen grund til at markere sig tydeligere, end jeg tror samtlige medlemmer i det her Folketing vil med deres holdning i forhold til pigeomskæringen.

Men vi skal bare sørge for, at vi får det standset på en måde, så vi ikke ødelægger mere, end vi gavner, og vi faktisk får det standset. Derfor vil jeg bede justitsministeren gå op og love os, at

det her udredningsarbejde kommer roligt, og vi prøver at håndtere det, som om vi har lavet en beretning.

Det drejer sig ikke om, at vi skal begynde at skære hovederne af hinanden, men vi skal altså have det her standset på en måde, som vi kan være bekendt, og som vi synes gavner sagen og de børn, det dog primært drejer sig om. Så det vil være min opfordring, at vi meget hurtigt får en melding.

Og jeg synes, vi skal lytte til indvandremiljøerne, for det kan godt være, de har ret. Og når der er så meget kuk og kaos her og der kan blive sagt så meget vrøvl, så kan man godt forstå, hvorfor de en gang imellem tror, det er lovligt.

Det er vigtigt, at vi husker, at mange af disse forældre mener, at de gør det bedste for deres børn. Det er vigtigt at huske. De siger jo ikke: Nu skal vi ud og lemlæste vores barn. Det siger de jo ikke. De siger: Nu skal vi ud og gøre det bedste for vores barn. Vi andre synes så, det er forfærdeligt. Det gør jo, at vi er nødt til at få snakket med hinanden om det på en måde, så vi kan få det standset.

Og jeg kan forstå, justitsministeren vil gå op nu og love os, at vi får det her klaret i en fart, for det skal klares, for det skal standses.

Justitsministeren (Frank Jensen):

Jeg vil gerne her ved tredjebehandlingen bekræfte det, jeg sagde ved andenbehandlingen. Jeg vil bestræbe mig på i løbet af sommeren og starten af efteråret at kunne lægge sådan en redegørelse frem for Folketinget, hvor vi for det første redegør for det materielle nye. Vi kan fra vores repræsentationer og fra vores ambassader få oplysninger om, i hvilke lande det ikke måtte være forbudt at gennemføre en omskæring af pibebørn.

Dernæst vil vi redegøre for, hvad konsekvenserne ville være af ophævelse af det dobbelte strafbarhedsprincip, og for, hvilke yderligere initiativer der kan tages med baggrund i den gruppe, der er nedsat under Sundhedsministeriet i kampen for oplysnings siden af det her.

For jeg er fuldstændig enig med fru Margrete Auken i, at et brud på det dobbelte strafbarhedsprincip alene ikke hjælper de her pibebørn. Der skal en massiv indsats af oplysende karakter til over for de grupper, så de får at vide, at selv om de måtte tage til et land og få omskåret deres pibebørn og det ikke dér er forbundet med straf, så vil de kunne få fængsel for det op til 4 eller 8 år, når de kommer hjem. Derfor er

det vigtigt. Vi har jo ikke noget ønske om at sende nogle ud i at begå en kriminel handling, uden at de er klar over, at de begår kriminalitet.

Så jeg vil også her ved tredjebehandlingen love, at redegørelsen kommer. Jeg bestræber mig på at kunne lægge den frem i efteråret.

(Kort bemærkning).

Lene Espersen (KF):

Om ikke andet er det i hvert fald positivt, at vi nu får den redegørelse fra Justitsministeriet, efter at vi nu i 1½ år har ventet på, at regeringen skulle komme med et bud. Så det stiller vi os tilfreds med.

Fru Margrete Auken talte om, at vi ikke skulle komme med forskellige signaler fra Folketings-salen, og at det ikke var tilladt. Må jeg minde fru Margrete Auken om, hvad justitsministeren sagde under andenbehandlingen af det her lovforslag. På en besvarelse af et spørgsmål fra hr. Erling Oxdam, om det var lovligt eller ulovligt, sagde justitsministeren ordret:

Jå, der findes en omgælsesmulighed for de bestemmelser, vi har i den danske straffelov, hvor det jo altså er strafbart at foretage omskæring af kvinder i Danmark, men hvis man får det foretaget i et land, hvor det ikke er strafbart, kan man altså gøre det.

Det var det signal, justitsministeren sendte ud under andenbehandlingen, og derfor må jeg fastholde, at sagen er sådan i dag, når vi ikke vedtager det her lovforslag, at forældre kan tage til visse lande og få omskåret deres barn, uden de bliver straffet, når de kommer tilbage til Danmark.

(Kort bemærkning).

Pia Kjærsgaard (DF):

Det er lidt i samme boldgade, for jeg synes efterhånden, det er ved at udvikle sig til ordkløveri. Jeg vil godt spørge ministeren, når nu man har svært ved at finde lande, hvor det er tilladt: Har der været sager, hvor udenlandske forældre har fået det foretaget i et land, hvor det åbenbart er forbudt, og så vendt tilbage til Danmark? Og er der så iværksat en eller anden form for sanktion over for de familier? Kender man noget til sådan nogle sager? Det må der jo være, selv om der ikke er nogen, der vil indrømme det. Det hørte vi også i Radioavisen i morges. Så der er ingen tvivl om, at det her foregår.

Jeg synes, det simpelt hen ville være at sky sandheden, hvis man siger, det ikke foregår. Vi

ved, det foregår. Og jeg vil godt høre ministeren, om det har været tilfældet.

Og så kan jeg ikke nære mig for at sige til de socialdemokrater, der går op og roser to Venstremedlemmer for at have taget afstand fra det her forslag, at nøjagtig de samme Venstremedlemmer er med på et andet forslag, nemlig B 45 om straf for seksuelt misbrug af børn i udlandet, som også omhandler dobbelt strafbarhed. Det synes jeg også hører med til denne her debat. Så det er det rene skinbarlige hykleri.

Formanden:

Så er det hr. Jan Køpke Christensen som ordfører.

Jan Køpke Christensen (FP):

Jeg godt kunne tænke mig at spørge ministeren, nu da der er gået det her halve år, om hvad der så er sket. Hvilket arbejde har man lavet i Justitsministeriet indtil dato? Hvor langt er man kommet? Jeg kan se, ministeren ryster på hovedet, så det ser ud til, man slet ikke har lavet noget.

Jeg synes faktisk, at det er under al kritik, at man har den grundholdning, at man kan godt se, der er nogle problemer og der skal gøres en hel del. Men det kunne være fint, allerede her inden vi går på ferie, om ministeren kunne lægge frem, hvilke initiativer, hvilke ting man arbejder med i ministeriet for at nå frem til det, man åbenbart skal nå frem til fra ministeriets side for at kunne tage en afgørelse i denne her sag.

Jeg kan forstå, man er fuldstændig enig i principperne i forslaget fra De Konservative, Dansk Folkeparti og Fremskridtspartiet, men man har ingen klare og tydelige meldinger på, hvad man har lavet indtil dato i det halve år. Jeg synes faktisk, det er ynkeligt, og jeg vil bede ministeren om her i dag klart at meddele Folketinget, hvor langt man er i arbejdet. Jeg synes, det er godt at få en foreløbig orientering om, hvor langt man er kommet.

Der kan være mange gode undskyldninger for, at man ikke er færdig. Jeg synes personlig, det er nøl, som jeg sagde tidligere. Men lad os nu få disse her klare meldinger om, hvor langt man er i arbejdet. Jeg mener ikke, at det med det store apparat, man har i ministeriet, bør tage så lang tid for at hjælpe dem, der virkelig er i klemme.

Jeg er enig i betragtningerne om, at vi naturligvis skal have en utrolig stor oplysningskam-

pagne i gang over for disse forældre, der – jeg er ganske enig med SF's ordfører – åbenbart tror, at de gør noget godt for deres små pigebørn. Men jeg synes nok, at den oplysningskampagne, som man påtænker, skulle have været meget, meget mere intensiv, end tilfældet er i de tilfældige medier, vi har.

Så jeg vil håbe på, at ministeren her i dag kan få meddelt klart, hvor langt man er med det arbejde, som ministeriet åbenbart arbejder med. Det går jeg ud fra som en selvfølge, for det ville da være helt forrykt, hvis det modsatte skulle være tilfældet.

Jeg vil bare endnu en gang bede om, at folketingsmedlemmerne i dag tænker sig grundigt om, når vi trykker på afstemningsknapperne, for det er vitterlig grove ting, der sker over for de småpiger, vi her taler om. Derfor håber jeg, at man også er klar over, nu når man taler så meget om etiske forslag i denne tid, at det her i allerhøjeste grad også er etik, således at medlemmerne står fuldstændig frit. Og jeg håber, at der i den store socialdemokratiske gruppe også er forskellig opfattelse af det pågældende forslag, og at der eventuelt er nogen, der godt kan se det fornuftige i, at vi må have det her forslag hurtigst muligt igennem.

Jeg synes, det er fint, at man nu er så vidt, at man ikke har afgivet en beretning. Jeg kan se, der er mange fordele ved afgivelse af beretninger. Jeg mener, at det er vigtigt, at det bliver pointeret ikke bare over for folketingsmedlemmerne – vi ved jo godt, at alle, der sidder her i salen, mere eller mindre har taget stilling til, hvad de ønsker og ikke ønsker – men at man også over for befolkningen gør klart, hvilke medlemmer der absolut ønsker et stop her og nu for det rene og skære svineri, der foregår over for de småpiger i dag.

Jacob Haugaard (UP):

Som medforslagsstiller er jeg efter debatten her kommet meget i tvivl, og det er jo den lovgivende forsamling, vi har her.

Så vidt jeg kan uddrage af debatten her i dag, så er vi i gang med at indføre en lov, vi slet ikke er i stand til at administrere. Den vil være fuldstændig umulig at administrere.

Så jeg håber da, at justitsministeren vil stå ved sit ord om at prøve at få ordnet det her, og jeg vil undlade at røre knapperne.

Formanden:

Så er det fru Jonna Grønver som privatist.

Jonna Grønver (V):

Danmark lægger meget vægt på at leve op til de konventioner, vi skriver under på, og FN's børnekonvention er en af dem.

Igennem den prøver vi at hjælpe til med at skaffe bedre levevilkår for børn, uanset hvor de findes i verden. På samme måde er vi gået stærkt ind efter FN's kvindekongference med at støtte de kvinder, der verden over arbejder bl.a. mod omskæring af kvinder i deres eget land.

I Danmark har vi så fået problemet ind på livet, fordi mange somaliere, som har haft den tradition i deres hjemland, er kommet til Danmark. Her har vi på opfordring af somaliske kvindegrupper sat information i gang, men disse somaliske kvindegrupper har bedt om at få en lovgivning, sådan at det var helt klart for de somaliske kvinder og familier, at man ikke kan tage den gamle tradition med til Danmark.

Det er jo utroligt, at man kan rejse med hele sin familie fra et fjernt land for at få beskyttelse i Danmark imod død og lemlæstelse og tortur i hjemlandet, og når så man kommer til Danmark, drager man ud på rejse med sine pigebørn for at lemlæste dem. Hvis ikke der bliver en lov i Danmark, som stopper det hul, er det svært at forklare ikke alene de somaliere, der bor her, men også de kvindegrupper, der arbejder i deres hjemland, at her er noget, vi mener alvorligt.

Det kan lade sig gøre at få dobbeltstrafbarhedsparagraffen ændret. Man har gjort det i Norge, og som jeg sagde ved andenbehandlingen, har den tidligere justitsminister i Norge, Anne Holt, over for mig bekræftet, at dér tager man den lov alvorligt og man bruger den.

Med den åbenhed, som vi efterhånden har i den moderne tid over for omverdenen, er dobbeltstrafbarhed ikke mere holdbar. Der er flere eksempler, bl.a. børneprostitution, som vi netop har drøftet. Der bliver andre eksempler, og jeg vil sige, at hvis det er sådan, at vi ikke tager det op til overvejelse, så kan dansk lov blive fuldstændig udvandet, og de værdier, som vores lov bygger på, vil ikke eksistere over for befolkningsgrupper, som vil undgå dansk lov.

Vi er nødt til at stoppe det hul af hensyn til de grupper, som ønsker loven som et redskab, og forklare folk, som kommer hertil, at vi har nogle værdier, som vi gerne vil holde på, og som er vigtige for os. Derfor skal lemlæstelse af børn ikke være mulig hverken på den ene eller den anden facon.

(Kort bemærkning).

Holger Graversen (S):

Jeg vil godt have præciseret følgende: Hvis vi vedtog forslaget, der ligger her, har man så tænkt over, hvordan man skulle undersøge, hvordan man skulle bevise, at det er foregået i udlandet? Vil man f.eks. vende samtlige pigebørn på hovedet, når de passerer grænsen hjemad, og føje en ny ydmygelse til det, det stakkels barn allerede har været ude for?

Mit spørgsmål til fru Grønver er desuden, om fru Grønver har drøftet de ting her med Venstregruppens fagfolk på området, fru Rønn Hornbech og hr. Jensby. Måske kunne jeg få hr. Jensby og fru Hornbech på talerstolen og forklare, hvorfor de er imod forslaget, som det ligger her.

(Kort bemærkning).

Pia Kjærsgaard (DF):

Denne sag er simpelt hen for alvorlig til, at hr. Holger Graversen kan komme med sine platheder, rent ud sagt. Det er bare for dumt.

Og så skal jeg give hr. Holger Graversen et råd: Hvis hr. Holger Graversen kommer i forbindelse med familier, der har udført denne udåd, eller hører om social- eller sundhedspersonale, der har været i forbindelse med folk, der har udført denne udåd, så er der kun en eneste ting at gøre, og det er at melde dem til politiet og jo før, jo bedre. Det er simpelt hen en ugering, som folk udfører over for små piger.

Jeg vil slet ikke gentage, hvad hr. Holger Graversen sagde. Det er simpelt hen noget af det mest platte, jeg endnu har hørt fra hr. Graversen, og det siger ikke så lidt.

(Kort bemærkning).

Jonna Grønver (V):

I Venstre har vi i denne sag som i alle andre sager en mulighed for at stemme efter overbevisning. Og jeg er talsmand for en del af Venstre, som stemmer for det her forslag.

Jeg var også den, der sammen med Socialdemokrater og De Konservative og også andre gerne ville være med til at få det her emne belyst ved en konference. Så derfor har jeg været fremme i denne her sag.

Så med hensyn til, hvordan man skal bevise, at børn har været udsat for lemlæstelse. Det er nøjagtig på samme måde, som sundhedspersonale i Danmark er forpligtet til at få undersøgt en hvilken som helst mistanke, man har om, at et barn er blevet forulempet. Således også på det her område.

Formanden:

Så er det hr. Erling Oxdam som privatist.

Erling Oxdam (V):

Jeg vil gerne stille justitsministeren det ene spørgsmål: Når der skrives i flertalsbetænkningen, at flertallet fortsat mener, at oplysning og påvirkning er de bedste midler i forebyggelsen af omskæring, men er villig til senere at overveje lovindgreb, dersom problemet aktualiseres, hvorfor vil ministeren så ikke allerede nu gå med til en lovgivning som den her foreslåede?

Der er nu 4 måneder fri i Folketinget, og så skulle der komme en redegørelse og så måske derefter et lovforslag, men det er for lang tid til at risikere, at det bliver aktualiseret. Bare én eneste af den slags omskæringer må vi prøve at undgå.

Og så vil jeg spørge hr. Arne Melchior: Når hr. Arne Melchior siger, at det ikke sker af religiøse grunde, hvad er det så? Dér er svaret nemlig meget nemt: Det er mandschauvinisme, og det mener jeg bestemt ikke er et anerkendelsesværdigt formål.

Så vil jeg sige, at det, der skal kriminaliseres ved dette lovforslag, ikke er selve handlingen, for den er kriminel – det er slået fast flere gange – men det er beslutningen hos forældrene om, at det skal ske, og det er ligegyldigt, om de beslutter det her eller i et andet land. De har formentlig besluttet det, inden de rejste til et land, hvor den slags er tilladt. Og dér er det så, at hammen skal falde. Det er beslutningen om på deres barns vegne, at der skal ske noget så frygteligt med hende. Det er det, jeg føler, at man kan få kriminaliseret ved dette lovforslag, og derfor er jeg gået ind for det.

Formanden:

Hr. Arne Melchior for en kort bemærkning til privatisten hr. Erling Oxdam.

(Kort bemærkning).

Arne Melchior (CD):

Det er kun for at svare hr. Oxdam på hans spørgsmål om, hvad er det så.

Ja, det er en kultur, som vi ikke vil godkende som godartet. Og jeg er helt enig med forslagsstillerne og med hr. Oxdam i, at det er noget modbydeligt noget; det har vi jo sagt ved første- og andenbehandlingen og i betænkningen, så det behøver jo ikke siges igen.

Men det var mig magtpåliggende – og det må det også være for hr. Oxdam – at være opmærk-

som på, at det altså ikke er et bestemt religions-samfund, der kan beskyldes for at stå bag ved det. Det var kun det, jeg ville sige. At det er mandshauvinisme i potens, når vi nu taler om den slags ting, er jeg helt enig med hr. Oxdam i.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslaget forkastedes, idet 48 (V, KF, FP og DF) stemte for, 62 (S, SF, RV, EL, CD, Birthe Rønn Hornbech (V), Jens Løgstrup Madsen (V) og Ulla Tørnæs (V)) imod; 1 (Jacob Haugaard (UP)) stemte hverken for eller imod.

Den næste sag på dagsordenen var:

8) Tredje behandling af lovforslag nr. L 213: Forslag til lov om ændring af lov om forældre-myndighed og samvær. (Afskaffelse af revsel-sesretten).

Af Villy Søvnal (SF) m.fl.

(Fremsat 2/4 97. Første behandling 29/4 97.

Betænkning 13/5 97. Anden behandling 21/5 97).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Tom Behnke (FP):

Så kom dagen, hvor forslaget bliver tredjebe-handlet. Dagen i dag, som er den 28. maj 1997, er en sort dag. Dagen vil overgå i historien og i historieskrivningen. Den vil overgå i histori-eskrivningen som værende dagen, hvor de dan-ske børn blev nationaliseret. Med dette forslag fratages forældrene deres børn og retten til at opdrage deres egne børn. Forældremyndighe-den vil fra i dag være et noget hult begreb uden reelt indhold. Der er jo ikke nogen, der revser bare for at revse.

Vi tager i Fremskridtspartiet klart afstand fra, at man banker sine børn; mishandler sine børn, udøver vold over for sine børn. Det er vi stærke modstandere af. Det er allerede ulovligt i dag.

Det, vi ønsker i Fremskridtspartiet, er at understrege, at det er vigtigt, at det er forældre-nes børn, og at det er forældrene, der har pligten til og ansvaret for at opdrage deres børn, og her kan det fra tid til anden være nødvendigt at benytte sig af at revse. Ikke for at revse i sig selv, men fordi det kan være nødvendigt, eller man kommer måske endda til det i affekt.

Det er vigtigt, at forældrene opdrager deres børn på en sådan måde, at børnene kan begå sig resten af livet og kan begå sig sammen med andre mennesker. Det er jo det, der er det helt basale og elementære ved børneopdragelsen; det er, at man får en god start på livet, og at man får mulighed for at begå sig sammen med andre mennesker resten af livet.

Derfor er det vigtigt, at børn finder ud af at lære, at der er grænser og rammer for, hvad man kan tillade sig; der er grænser for, hvor langt andres tolerance går, og hvis ikke man lærer det på et tidligt tidspunkt, så går det rivende galt resten af livet.

Det, der er utrolig vigtigt i børneopdragelsen, er, at børn får forståelse for, at man skal have respekt for andre mennesker, at man skal have respekt for andre menneskers holdninger, og at man ikke bare kan te sig, som det passer én selv. Hvis ikke børnene lærer det allerede i barndom-men, så får de ganske alvorlige problemer resten af livet, og det ser vi jo desværre også nogle kedelige eksempler på.

Derfor er vi i Fremskridtspartiet meget kede af, at dette lovforslag her ved tredjebehandlin-gen går hen og bliver vedtaget. Vi vil i Frem-skridtspartiet gøre vores for at stemme imod, og vi vil i Fremskridtspartiet gøre vores for at prø-ve at få fulgt op på det her, prøve at anskuelig-gøre, hvor tosset og hvor latterligt et lovforslag det er.

Vi har jo set, hvor galt det er gået i vores naboland Sverige, hvor man har taget en lignen-de lov meget, meget alvorligt, hvor man ankla-ger forældre for dette og hint. Og selv når bør-nene så siger, at det nu ikke var så slemt, og at de i øvrigt synes, at sagen ikke skal køre videre, ja, så er sagen startet, og myndighederne skal med brask og bram køre sagerne igennem og dømme forældrene til fængselsstraffe og under formildende omstændigheder måske endda kun til høje bødestrafte, men under alle omstændig-heder bliver forældrene straffet.

Det er jo ikke særlig lykkelige familier, man får ud af det i den sidste ende. Hvis der har været problemer i familien i forvejen, så vil der i